योऽवमन्य वचः पथ्यं सुहृदामाप्तकारिणां । स्वमतं कुरुते मूढः स शोच्यो न चिरादिव ।
यच्च नः पश्यमानानां कृष्णामानाय्य यत्सभां । अनर्हन्तीं कुले जातां सर्व्वधर्म्मानुचारिणीं ।
तस्याधर्म्मस्य गान्धारे फलम्प्राप्तमिदं महत् । नो चेत्पापं परे लोके त्वमर्च्छेयास्ततोऽधिकं ।
यच्च त्वं पाण्डवान् द्यूते विषमेण विजित्य च । प्राव्राजयस्तदाऽरण्ये रौरवाजिनवाससः । ९५५
पुत्राणामिव तेषां वै धर्म्ममाचरतां सदा । द्रुह्येत्को नु नरो लोके मदन्यो ब्राह्मणब्रुवः ।
पाण्डवानामयं कोपस्त्वया शकुनिना सह । आहृतो धृतराष्ट्रस्य सम्मते कुरुसंसदि ।
दुःशासनेन संयुक्तः कर्णेन परिबर्द्धितः । चक्षुर्व्वाक्यमनादृत्य त्वयाऽभ्यस्तः पुनः पुनः ।
यत्ताः सर्व्वे पराभूताः पर्य्यवारयतार्जुनं । सिन्धुराजमपाश्रित्य स वो मध्ये कथं हतः ।
कथञ्च त्वयि कर्णे च कृपे शल्ये च जीवति । अश्वत्थाम्नि च कौरव्य निधनं सैन्धवो गतः । ९५०
युध्यतः सर्व्वराजानस्तेजस्तिग्ममुपासते । सिन्धुराजं परित्रातुं स वो मध्ये कथं हतः ।
मय्येव हि विशेषेण तथा दुर्य्योधन त्वयि । आशंसत परित्राणमर्जुनात् स महीपतिः ।
ततस्तस्मिन् परित्राणमलब्धवति फाल्गुनात् । न किञ्चिदपि पश्यामि जीवितस्थानमात्मनः ।
मज्जन्तमिव चात्मानं धृष्टद्युम्नस्य किल्बिषे । पश्याम्यहत्वा पाञ्चालान् सह तेन शिखण्डिना ।
तस्मात् किमभितप्यन्तं वाक्शरैरुपकृन्तसि । अशक्तः सिन्धुराजस्य भूत्वा त्राणाय भारत । ९५१
सौवर्णं सत्यसन्धस्य ध्वजमक्लिष्टकारिणः । अपश्यन् युधि भीष्मस्य कथमाशंससे जयं ।
मध्ये महारथानाञ्च यत्राहन्यत सैन्धवः । हतो भूरिश्रवाश्चैव किं शेषं तत्र मन्यसे ।
कृप एव च दुर्द्धर्षो यदि जीवति पार्थिव । यो नागात् सिन्धुराजस्य वर्त्म तं पूजयाम्यहं ।
यत्रापश्यं हतं भीष्मं पश्यतस्तेऽनुजस्य वै । दुःशासनस्य कौरव्य कुर्व्वाणं कर्म्म दुष्करं ।
अवध्यकल्पं सङ्ग्रामे देवैरपि सवासवैः । न ते वसुन्धराऽस्तीति तदाऽहं चिन्तये नृप । ९५९
इमानि पाण्डवानाञ्च सृञ्जयानाञ्च भारत । अनीकान्याद्रवन्ते मां सहितान्यस्य मारिष ।
नाहत्वा सर्व्वपाञ्चालान् कवचस्य विमोचनं । कर्त्तास्मि समरे कर्म्म धार्त्तराष्ट्रहितं तव ।
राजन् ब्रूयाः सुतं मे त्वमश्वत्थामानमाहवे । न सोमकाः प्रमोक्तव्या जीवितं परिरक्षता ।
यच्च पित्रानुशिष्टोऽसि तद्वचः परिपालय । आनृशंस्ये दमे सत्ये आर्जवे च स्थिरो भव ।
धर्म्मार्थकामकुशलो धर्म्मार्थावप्यपीडयन् । धर्म्मप्रधानकार्य्याणि कुर्य्याश्चेति पुनः पुनः । ९५५
दक्षिणाभिश्च सन्तर्प्या विप्राः पूज्याश्च सर्व्वशः । न चैषां विप्रियं कार्य्यं ते हि वह्निशिखोपमाः ।
एष त्वहमनीकानि प्रविशाम्यरिसूदन । रणाय महते युक्तस्त्वया वाक्शल्यपीडितः ।
त्वञ्च दुर्य्योधन बलं यदि शक्तोऽसि धारय । रात्रावपि हि योत्स्यन्ति संरब्धाः कुरुसृञ्जयाः ।
एवमुक्त्वा ततः प्रायात् द्रोणः पाण्डवसृञ्जयान् । मुष्णन् क्षत्रियतेजांसि नक्षत्राणामिवांशुमान् ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथबधपर्व्वणि द्रोणवाक्ये एकपञ्चाशदधिकशततोऽध्यायः ॥ १५१ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ ततो दुर्य्योधनो राजा द्रोणेनैव प्रचोदितः । अमर्षवशमापन्नो युद्धायैव मनो दधे । ९६०